

УДК 342.5

І. С. Поляков
*здобувач кафедри адміністративного права
та адміністративної діяльності
Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого*

ЗАГАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА СТРУКТУРИ ПЕРЕГЛЯДУ РІШЕНЬ АПЕЛЯЦІЙНИМ АДМІНІСТРАТИВНИМ СУДОМ

Сучасні трансформаційні процеси в Українській державі спрямовані на підтримання правової, демократичної держави та входження до Європейської спільноти, передбачають наявність ефективного механізму захисту прав та свобод людини. Одним із елементів такого механізму є дієва та відповідальна система судового захисту фізичних та юридичних осіб від порушень їх прав та законних інтересів із боку органів державної влади у сфері публічно-правових відносин. У свій час створення системи адміністративних судів було визначено як напрям і судово-правової, і адміністративно-правової реформ, а також передбачалося положеннями Конституції. Так, відповідно до ст. 55 Конституції України права і свободи людини і громадянина захищаються судом. Кожному гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб. Саме адміністративне судочинство є способом реалізації цього конституційного права громадян на оскарження неправомірних дій та рішень органів державної влади.

Слід відзначити, що різні аспекти правового забезпечення адміністративного судочинства досліджувало багато відомих учених, серед яких слід виділити Битяка Ю.П., Бевзенка В.М., Голосніченка І.П., Комзюка А.Т., Кузьменко О.О., Мельника Р.С., Рябченко О.П., Стефанюка В.С. та ін.

Однак реалізація суб'єктивного права на судовий захист часом ускладнюється ухваленням незаконних та необґрунтованих судових рішень. Як одну з основних засад судочинства законодавець у ст. 129 Основного Закону визначив забезпечення апеляційного оскарження рішення суду. Отже, з метою найбільш повного уявлення про процесуально-правову природу апеляції як інституту адміністративного процесуального права необхідно розглянути питання її структурно-функціональної характеристики. Це і є метою даної статті, що надасть змогу здобути ґрунтовні знання про зміст даного правового явища у цілому, а також про окремі його елементи, виокремити відмінності, недоліки та переваги.

У своїх наукових працях О.Ю. Кожемякін свого часу відмічав необхідність введення окремих елементів апеляції в повноваження судів

наглядової інстанції, що давало б можливість останнім не направляти справу на новий розгляд до суду першої інстанції [1, с. 19]. Таким чином, намагання трансформувати ідеї повної апеляції історично відбувалось під час висловлювання пропозицій щодо вдосконалення інших форм перегляду (в нашому випадку – наглядового).

Система повної апеляції відкриває можливість для зловживань із боку осіб, які беруть участь у справі. Це може полягати в умисному відкладенні надання нових доказів із метою їх подання тільки до суду апеляційної інстанції, перешкоджанні руху процесу. У випадку повної апеляції не відбувається тільки перевірки правильності рішень суду першої інстанції на підставі письмових актів судочинства, а справа вирішується заново.

У правовій літературі вважається, що у випадку закріплення повної апеляції підстави апеляції мають бути сформульовані таким чином, щоб забезпечити максимальну можливість втручання апеляційного суду в дослідження фактичних обставин справи та всебічність перевірки незалежно від волі та бажання апеляторів. Інша справа, коли в основу апеляції покладені підстави змагального процесу (неповна апеляція), де приватні інтереси та права апеляторів зумовлюють предмет та межі можливої перевірки, початок апеляційного провадження та можливі варіанти закінчення апеляційного перегляду судового акта, коли процес підкорений активності та волі сторін, а не публічній ролі суду [2, с. 109–110].

На підставі викладеного слід погодитися з думкою М.Й. Штефана про доцільність запровадження у вітчизняному законодавстві системи неповної апеляції [3, с. 157]. Хоча в правовій літературі часом зустрічаються думки, автори котрих однозначно не висловлюються про доцільність запровадження конкретного виду апеляції, а відмічають позитивні та негативні риси повної чи неповної апеляції.

Під час вирішення питання допуску до розгляду апеляційним судом нових доказів у випадку неповної апеляції постає питання, на кого ж покладатиметься обов'язок доводити, що сторона навмисно або, навпаки, ненавмисно не подала їх до суду першої інстанції. Для вирішення цього питання можуть існувати два підходи. Перший –

це покласти доведення ненавмисного неподання на особу, яка подала апеляційну скаргу, а другий – це доведення факту навмисного неподання протилежною стороною, оскільки саме вона зацікавлена в тому, щоб апеляційною інстанцією додаткові докази не були прийняті до уваги [4, с. 18–19].

Згідно з ч. 1 ст. 195 Кодексу адміністративного судочинства України суд апеляційної інстанції переглядає судові рішення в межах апеляційної скарги. У той же час вказаний судовий орган може вийти за межі доводів апеляційної скарги за умови встановлення під час апеляційного провадження порушень, допущених судом першої інстанції, які призвели до неправильного вирішення справи [6]. Таке положення адміністративного процесуального законодавства підтримується в правничій літературі [5, с. 267].

Під час розгляду справи в апеляційному порядку апеляційний суд перевіряє законність і обґрунтованість рішення суду першої інстанції в межах доводів апеляційної скарги та вимог, заявлених у суді першої інстанції. Це означає, що під час перегляду справи в апеляційному порядку учасники матеріально-правових правовідносин не вправі пред'являти нові вимоги та заперечення по суті спору. Апеляційний суд, таким чином, не може розглядати вимоги особи, яка подала апеляційну скаргу, що не були заявлені в суді першої інстанції. Проте, як свідчать матеріали судової практики, сама по собі заява в апеляційній скарзі додаткових позовних вимог не є підставою для визнання апеляційної скарги неподаною, а вирішуються судом під час розгляду справи в контексті вимог ст. 187 КАСУ [6].

Апеляційний суд не обмежений доводами апеляційної скарги, якщо під час розгляду справи буде встановлено неправильне застосування норм матеріального права або порушення норм процесуального права, які є обов'язковою підставою для скасування рішення. Таке положення законодавства підтримується в юридичній літературі [7, с. 9]. Якщо поза увагою доводів апеляційної скарги залишилась очевидна незаконність або необґрунтованість рішення суду першої інстанції в справах окремого провадження, апеляційний суд перевіряє справу в повному обсязі. Апеляційний суд досліджує докази, які судом першої інстанції були досліджені з порушенням встановленого порядку або в дослідженні яких було неправомірно відмовлено, а також нові докази, неподання яких до суду першої інстанції було зумовлено поважними причинами.

Має велике значення і дослідження проблем доказової діяльності в апеляційному провадженні, що є змістом принципів змагальності та безпосередності в суді апеляційної інстанції [8, с. 13]. У правовій літературі відмічається, що основну

групу суб'єктів доказової діяльності в суді апеляційної інстанції становлять особи, які беруть участь у справі, тобто суб'єкти права апеляційного оскарження. Правом на апеляційне оскарження рішення суду першої інстанції володіють також особи, які не брали участь у справі, якщо суд вирішив питання про їх права й обов'язки. Діяльність суб'єктів доказування спрямовується на встановлення юридичного факту наявності чи відсутності суддівської помилки, яка, власне, полягає в ухваленні незаконного та (або) необґрунтованого рішення судом першої інстанції. Обґрунтування своєї правової позиції зі справи, котра об'єктивується в доводах апеляційної скарги, запереченнях на неї чи в заяві про приєднання до апеляційної скарги, здійснюється на основі власної оцінки доказів. Це означає, що особи, які беруть участь у справі, а також особи, які не брали участь у справі, якщо суд вирішив питання про їх права й обов'язки, висловлюють власне бачення правильності оцінки доказів судом першої інстанції за допомогою самостійної оцінки доказів, що досліджувалися й оцінювалися судом [9, с. 70].

У свою чергу, С.М. Михайлов відмічав, що формування нової системи перевірки судових рішень, що не набрали законної сили, не могло не відбитися на доказовій діяльності в суді другої інстанції. Зокрема, надання суду права змінити рішення чи винести нове на підставі доказів, що містяться в справі та додатково наданих, передбачає необхідність ретельного дослідження й оцінки відповідних положень процесуального законодавства [10, с. 3].

Слід відмітити, що Комітет міністрів Європи визначив як принцип положення, відповідно до якого «...під час розгляду справи по скарзі в суді другої інстанції суд зазвичай не враховує обставини, що не були надані суду першої інстанції, якщо тільки: а) про них не було відомо під час розгляду справи судом першої інстанції; б) особа, яка про них заявляє, не була учасником розгляду справи в суді другої інстанції; с) є деякі особливі причини для їх визнання» [7, с. 11].

Відповідно до ч. 2 ст. 195 КАСУ Суд апеляційної інстанції може дослідити докази, які не досліджувалися в суді першої інстанції, з власної ініціативи або за клопотанням осіб, які беруть участь у справі, якщо визнає обґрунтованим ненадання їх до суду першої інстанції або необґрунтованим – відхилення їх судом першої інстанції. Суд апеляційної інстанції може дослідити також докази, які досліджувалися судом першої інстанції з порушенням вимог цього Кодексу. Вищевказана норма КАСУ передбачає три випадки можливого дослідження доказів у суді апеляційної інстанції: 1) у випадку порушення судом першої інстанції закріпленого процесу-

альним законом порядку дослідження доказів; 2) у випадку необґрунтованої відмови місцевого суду в дослідженні доказів; 3) надання нових доказів до апеляційного суду зумовлено поважними причинами їх ненадання під час розгляду справи в суді першої інстанції [6]. Іншим чином кваліфікує випадки прийняття доказів апеляційним судом О.М. Трач [11, с. 136–137].

Якщо перші два випадки зумовлені порушенням судом першої інстанції норм процесуального права, то третій випадок зумовлений об'єктивною підставою: особа через незалежні від неї причини не надала докази до суду першої інстанції. Законодавство у зв'язку із цим не містить переліку поважних причин, у випадку існування котрих можливе подання доказів до апеляційного суду. Вважаємо, що висновок про поважність таких причин суд апеляційної інстанції має робити, виходячи з обставин конкретної цивільної справи та з урахуванням об'єктивної неможливості надання доказів під час розгляду справи в суді першої інстанції. Із цього приводу слід підтримати точку зору М. Сірого про те, що умови можливості прийняття апеляційною інстанцією до розгляду нових доказів мають бути вичерпно деталізовані в законі [12, с. 114].

У процесуальній літературі вказується, що питання про причини ненадання доказів суду першої інстанції також має досліджуватись, але таке дослідження має відбуватися під час судового розгляду. Під час дослідження причин ненадання доказів ніяких презумпцій не повинно бути (особливо презумпції недобросовісності учасника, який надав до суду другої інстанції додаткові докази).

Вирішуючи питання щодо дослідження доказів, які без поважних причин не подавалися до суду першої інстанції, апеляційний суд має врахувати як вимоги ч. 2 ст. 49 КАСУ щодо зобов'язання осіб, які беруть участь у справі, добросовісно користуватися належними їм процесуальними правами і неухильно виконувати процесуальні обов'язки.

Прийняття до розгляду та оцінювання нових доказів під час апеляційного перегляду справи приводить до висновку про наявність у вітчизняному цивільному судочинстві повної апеляції. Проте за умов існування правила відносно можливості надавати докази до суду апеляційної інстанції виникає проблема обмеження повноважень суду апеляційної інстанції.

У зв'язку із цим слід зазначити, що суд першої інстанції під час розгляду справи оцінює докази, враховуючи правила належності доказів та допустимості засобів доказування. Ці інститути визначаються на більш ранніх етапах доказування, ніж апеляційне провадження, та під час розгляду справи місцевим судом. Вихо-

дячи із цього, ми не погоджуємося з точкою зору С.М. Михайлова, який піддає критиці вказану позицію [10, с. 16].

Можливість розгляду справи за правилами повної апеляції суперечить, на нашу думку, предметній характеристиці та функціональним повноваженням суду апеляційної інстанції. В апеляційному провадженні здійснюється судовий контроль у формі перегляду рішення суду першої інстанції. В.І. Сліпченко висловив ідею про те, що під час апеляційного перегляду не здійснюється розв'язання спору по суті, що є прерогативою місцевого суду. Суд апеляційної інстанції перевіряє законність та обґрунтованість рішення суду першої інстанції щодо вирішення конкретної цивільної справи [13, с. 510]. О. Трач справедливо зазначає, що у вітчизняному законодавстві фактично суди декількох судових інстанцій можуть виконувати те саме завдання, що призводить до зниження ролі суду першої інстанції. Вони дублюють одне одного. Немає сенсу в існуванні різних судових органів для виконання одного завдання. Знаючи про право на повторний розгляд справи, особи, які беруть участь у справі, можуть не дуже турбуватись про надання доказів до суду першої інстанції. У зв'язку із цим постає проблема оптимізації такої інстанційної судової системи з метою уникнення безкінечного розгляду справи. Не можна зводити сутність апеляції лише до повторного розгляду справи й тому, що суд апеляційної інстанції отримує для розгляду судову справу, розглянуту та вирішену судом першої інстанції, та постановлене з приводу спору рішення, а не «чистий» спір. Сутність апеляції полягає не в тому, щоб «переграти» розгляд справи заново, а в тому, щоб перевірити судовий акт, винесений судом першої інстанції за результатами розгляду справи, на якісно іншому рівні. Перевірка законності й обґрунтованості рішень, ухвал суду першої інстанції лежить в основі апеляційної діяльності та становить її зміст [13, с. 308–309].

Вважаємо за доцільне погодитися з існуючою в процесуальній літературі думкою, що специфіка реалізації контрольної функції суду в цивільному судочинстві має передбачатись на кожному рівні судової системи, інакше спостерігатиметься повторне здійснення цієї функції з боку суду більш високої інстанції.

До протилежної позиції схиляється І.Б. Факас, яка під апеляцією розуміє новий судовий розгляд справи. Свою точку зору вона аргументує тим, що предметом апеляційного розгляду є питання факту та пов'язані з ним порушення закону. У зв'язку із цим апеляційний суд має повноваження дослідити нові докази, оцінити їх разом із доказами, дослідженими в першій

інстанції, встановити нові обставини в справі, а потім ухвалити нове рішення щодо спору.

Основне завдання апеляції – надати новим судовим розглядом додаткову гарантію справедливості судовому рішення, реалізації права на судовий захист. Ця гарантія полягає в тому, що, по-перше, сам факт подвійного розгляду дає змогу усунути помилки, котрі могли виникнути під час першого розгляду. По-друге, оскільки рішення по суті ухвалюють дві різні інстанції, зменшується ризик судової помилки загалом. По-третє, забезпечується дотримання законності, адже вища інстанція наділена більшою судовою владою [14, с. 49].

З урахуванням правила ч. 2 ст. 195 КАСУ заслуговує підтримки позиція С.М. Михайлова про те, що оцінка доказів під час перегляду судового рішення, що не набрало законної сили, має подвійний характер. З одного боку, її метою буде перевірка правильності оцінки з боку суду першої інстанції. Апеляційній інстанції необхідно самій оцінити докази, дійти певних висновків про правильність чи неправильність оцінки, що здійснилась місцевим судом. З іншого боку, за наявності висновку про необґрунтованість судового рішення суд другої інстанції може дати власну оцінку доказам, що містяться в справі, та додатково наданим. Як видно, в першому випадку оцінка доказів має перевірочний характер, а в іншому вона є засобом виправлення недоліків в оціночній діяльності суду першої інстанції безпосередньо вищестоящим судом [10, с. 20].

Відповідно до ч. 4 ст. 202 КАСУ підставою для скасування постанови або ухвали суду першої інстанції та ухвалення нового рішення є порушення норм матеріального або процесуального права, що призвело до неправильного вирішення справи або питання, а так само розгляд і вирішення справи неповноважним судом; участь в ухваленні постанови судді, якому було заявлено відвід на підставі обставин, які викликали сумнів у неупередженості судді, і заяву про його відвід визнано судом апеляційної інстанції обґрунтованою; ухвалення чи підписання постанови не тим суддею, який розглянув справу [6]. Таке положення свідчить про існування в адміністративному судочинстві апеляції, за правилами якої суд апеляційної інстанції перевіряє рішення суду першої інстанції як в оскаржуваній, так і не в оскаржуваній частині, здійснюючи, таким чином, перевірку судового рішення шляхом повторного розгляду справи в межах вимог, заявлених у суді першої інстанції.

Прибічником подібного виду апеляційного перегляду справи є Л.О. Терехова, яка вказує на те, що в суді апеляційної (другої) інстанції справа має переглядатись у повному обсязі –

саме таким чином і відбувається перевірка законності й обґрунтованості судового рішення. Залежності від доводів скарги бути не повинно [15, с. 202]. Аналогічну думку висловлює П. Пилипчук, який виступає за надання можливості апеляційному суду в кримінальному процесі перевірити справу в повному обсязі з точки зору як правових підстав, так і фактичних обставин. Перевірка справи в повному обсязі є надійним засобом захисту прав та інтересів тих осіб, котрі з якихось причин не оскаржили судовий вирок чи оскаржили його не в тій частині, яка суперечить вимогам закону. За таких умов збереження в апеляційному провадженні ревізійних засад сприятиме більш повній захищеності підсудного й потерпілого [16, с. 55, 57]. Власну точку зору на цю проблему висловлюють Д. Луспеник та В. Яцина, обґрунтовуючи можливість суду вийти за межі апеляційної скарги в інтересах законності (і обґрунтованості, оскільки необґрунтоване рішення завжди є незаконним) [8, с. 6]. За можливість виходу за межі апеляційної скарги в обмежених випадках виступає О. Перунова [17, с. 131].

Адміністративне процесуальне законодавство в зазначеній нормі передбачає можливість апеляційному суду вийти за межі оскарження рішення, якщо під час розгляду справи буде встановлено неправильне застосування норм матеріального права або порушення норм процесуального права, які є обов'язковою підставою для скасування рішення. Проте законодавство не визначає конкретних випадків застосування даної норми, як не містить і обов'язкових та факультативних підстав для скасування рішення. Тому вважаємо, що з причини відсутності конкретного правового механізму реалізації цієї ч. 4 ст. 202 КАСУ її застосування уявляється проблематичним. Водночас закріплене в ч. 4 ст. 202 КАСУ правило суперечить передбаченим у ч. 1 ст. 195 КАСУ положенням про те, що суд апеляційної інстанції переглядає судові рішення суду першої інстанції в межах апеляційної скарги. Суд апеляційної інстанції може вийти за межі доводів апеляційної скарги в разі встановлення під час апеляційного провадження порушень, допущених судом першої інстанції, які призвели до неправильного вирішення справи [6].

Крім того, застосування ч. 1 ст. 195 КАСУ може означати погіршення процесуально-правового становища осіб, які не оскаржували судові рішення або оскаржили його в певній частині. Можливість перевірки судового рішення поза межами апеляційної скарги пов'язана з можливістю суду апеляційної інстанції погіршити положення особи, яка подає скаргу.

Виключення з правила про недопущення виходу за межі апеляційної скарги можна допусти-

ти під час перегляду рішень по справах окремого провадження з нижчевикладених підстав.

Оскільки в деяких категоріях справ вирішується питання про юридичний стан фізичної особи (обмеження цивільної дієздатності, визнання особи недієздатною, усиновлення, надання психіатричної допомоги в примусовому порядку, обов'язкова госпіталізація особи до протитуберкульозного закладу), яка за станом здоров'я може не розуміти значення актів правосуддя та плідно користуватись власними процесуальними правами, – то в подібних випадках суд зобов'язаний сприяти таким громадянам у встановленні законності та обґрунтованості судового рішення відносно затвердження певного юридичного статусу громадянина. Активність апеляційного суду шляхом виходу за межі скарги виправдується в справах про визнання фізичної особи безвісно відсутньою або оголошення її померлою з причини розгляду таких скарг за відсутності заінтересованих осіб, а також в інших категоріях справ окремого провадження.

Насамкінець, необхідно відмітити, що процесуальні відносини щодо перегляду рішень апеляційним адміністративним судом виникають, змінюються і припиняються лише для здійснення належного правосуддя, за допомогою якого захищаються права, свободи, законні інтереси фізичних і юридичних осіб та вирішуються питання щодо законності судового рішення. Адміністративно-процесуальні норми, якими регламентований порядок перегляду судових рішень у справах в апеляційній інстанції, встановлюють для кожного суб'єкта та учасника процесуальні права та обов'язки, тобто межі можливої і належної правової поведінки. Власне, перегляд судових рішень в апеляційній інстанції виконує правозабезпечувальну і правозахисну діяльність і є невід'ємною складовою частиною системи адміністративного судочинства України в цілому.

Література

1. Кожемякин А.Ю. Проблема апелляцияльных начал в деятельности надзорного суда / А.Ю. Кожемякин // Проблемы государства и права Украины : темат. сб. науч. тр. – К., 1992. – С. 18–20.
2. Александров А.С. Субъекты апелляцияльного обжалования приговора: пределы процессуальных прав и полномочий / А.С. Александров, Н.Н. Ковтун // Журн. рос. права. – 2000. – № 5. – С. 109–110.
3. Штефан М.Й. Концептуальні положення правового регулювання апеляційного і касаційного провадження в новому ЦПК України / М.Й. Штефан // Вісник Академії правових наук України. – Х., 1994. – № 2. – С. 154–162.
4. Смелянова І. Апеляційний і касаційний перегляд судових рішень в цивільному судочинстві: теоретичні та практичні аспекти / І. Смелянова // Право України. – 2004. – № 2. – С. 16–21.
5. Кривцун І.С. Принципи апеляційного провадження в адміністративному судочинстві України /

І.С. Кривцун // Вісн. Харк. Нац. ун-ту внутр. справ. – 2006. – Вип. 33. – С. 262–269.

6. Кодекс адміністративного судочинства України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/2747-15>. – Загол. з екрану. Адміністративне судочинство України : теорія та практика : монографія / кол. авт. ; за заг. ред. О.М. Нечитайла. – К. : ВАІТЕ, 2015. – 288 с.

7. Ніколів М. Деякі питання суб'єктного складу процесу доказування в суді апеляційної інстанції / М. Ніколів // Підприємництво, госп-во і право. – 2008. – № 2. – С. 69–72.

8. Михайлов С.М. Оценка доказательств судом второй инстанции в гражданском судопроизводстве : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.15 / С.М. Михайлов. – М. : МГЮА, 2001. – 19 с.

9. Трач О.М. Прийняття нових доказів судом апеляційної інстанції О.М. Трач // Вісн. Запорізь. нац. ун-ту. Юрид. науки. – 2006. – № 1. – С. 134–139.

10. Сірий М. Система перегляду судових рішень в Україні: погляд у майбутнє / М. Сірий // Юрид. журн. – 2003. – № 3. – С. 112–120.

11. Сліпченко В.І. Проблеми апеляційного оскарження обрання запобіжного заходу у вигляді взяття під варту / В.І. Сліпченко // Держава і право. Юридичні і політичні науки : зб. наук. пр. – К., 2005. – Вип. 30. – С. 509–514.

12. Факас І.Б. Конституційно-правова природа принципу забезпечення апеляційного оскарження рішення суду / І.Б. Факас // Часоп. Київ. ун-ту права. – 2005. – № 1. – С. 46–50.

13. Терехова Л.О. Система пересмотра судебных актов в механизме судебной защиты / Л.О. Терехова. – М. : Волтерс Клувер, 2007. – 320 с.

14. Пилипчук П.П. Апеляційне провадження у кримінальних справах / П.П. Пилипчук // Вісн. Верхов. Суду України. – 1997. – № 2. – С. 55–57.

15. Луспенник Д. Межі апеляційного перегляду цивільних справ / Д. Луспенник, В. Яцина // Юрид. вісн. України. – 2006. – 15–21 квіт (№ 16). – С. 7.

16. Перунова О.М. Форма і зміст апеляційної скарги / О.М. Перунова // Право і безпека. – 2004. – № 3/3. – С. 129–133.

Анотація

Поляков І. С. Загальна характеристика структури перегляду рішень апеляційним адміністративним судом. – Стаття.

У статті розглянуто процесуально-правову природу апеляції як інституту адміністративного процесуального права. Автором досліджено структурно-функціональні характеристики елементів структури перегляду рішень апеляційним адміністративним судом. Встановлено, що процесуальні відносини щодо перегляду рішень апеляційним адміністративним судом виникають, змінюються і припиняються лише для здійснення належного правосуддя, за допомогою якого захищаються права, свободи, законні інтереси фізичних і юридичних осіб та вирішуються питання щодо законності судового рішення. Адміністративно-процесуальні норми, якими регламентований порядок перегляду судових рішень у справах в апеляційній інстанції, встановлюють для кожного суб'єкта та учасника процесуальні права та обов'язки, тобто межі можливої і належної правової поведінки. Розкрито основні прикладні аспекти перегляду рішень апеляційним адміністративним судом.

Ключові слова: апеляція, адміністративне судочинство, апеляційне провадження, перегляд судових рішень, оскарження.

Аннотация

Поляков И. С. Общая характеристика структуры пересмотра решений апелляционным административным судом. – Статья.

В статье рассмотрена процессуально-правовая природа апелляции как института административного процессуального права. Автором исследованы структурно-функциональные характеристики элементов структуры пересмотра решений апелляционным административным судом. Установлено, что процессуальные отношения относительно пересмотра решений апелляционным административным судом возникают, изменяются и прекращаются лишь для осуществления надлежащего правосудия, с помощью которого защищаются права, свободы, законные интересы физических и юридических лиц и решаются вопросы относительно законности судебного решения. Административно-процессуальные нормы, которыми регламентируется порядок пересмотра судебных решений по делам в апелляционной инстанции, устанавливают для каждого субъекта и участника процессуальные права и обязанности, то есть пределы возможного и надлежащего правового поведения. Раскрыты основные прикладные аспекты пересмотра решений апелляционным административным судом.

Ключевые слова: апелляция, административное судопроизводство, апелляционное производство, пересмотр судебных решений, обжалование.

Summary

Polyakov I. S. The general characteristic of decisions to revise to structure of appeal administrative court. – Article.

The article discusses judicially legal nature of appeal as institute of administrative judicial law, and also research structurally functional characteristic of elements of decisions to revise to structure of appeal administrative court. It is set that judicial relations in relation to the revision of decisions an appeal administrative court arise up, change and halted only for realization of the proper justice, which rights, freedoms, are on the defensive by, legal interests of physical and legal persons and questions decide relatively legality of court decision. Administratively judicial norms which the regulated order of revision of court decisions in matters in an appellate instance set judicial right and duties for every subject and participant, that limits of possible and proper legal conduct. The basic applied aspects of revision of decisions an appeal administrative court are exposed.

Key words: appeal, administrative legal proceedings, appeal proceedings, revision of court decisions.